॥ अथ द्वादशोऽध्यायः ॥

मैत्रेय उवच ॥ ध्रुवं निवृत्तं प्रतिबुध्य वैशसादपेतमन्युं भगवान् धनेश्वरः ।
तत्रागतश्चारणयक्षकिंनरैः संस्तूयमानोऽभ्यवदत् कृताञ्जलिं ॥ १ ॥

भो भोः क्षत्रियदायाद परितुष्टोऽस्मि ते ऽनघ ।
यत् त्वं पितामहादेशाद्वैरं दुस्त्यजमत्यजः ॥ २ ॥
न भवानबधीद्यक्षान् न यक्षा भ्रातरं तव ।
काल एव हि भूतानां प्रभुरप्ययभावयोः ॥ ३ ॥
अहंत्वमित्यपार्था धीरज्ञानात् पुरुषस्य हि ।
स्वाप्नीवाभात्यतद्ध्यानाद्यया बन्धविपर्ययौ ॥ ४ ॥
तद्गच्छ ध्रुव भद्रं ते भगवन्तमधोक्षजं ।
सर्वभूतात्मभावेन सर्वभूतात्मविग्रहं ॥ ५ ॥
भजस्व भजनीयाङ्घ्रिमभवाय भवच्छिदं ।
युक्तं विरहितं शक्त्या गुणमय्यात्ममायया ॥ ६ ॥
वृणीहि कामं नृप यन्मनोगतं मत्तस्त्वमौत्तानपदेऽविशङ्कितः ।
वरार्हो ऽस्यम्बुजनाभपादयोरनन्तरं त्वां वयमङ्ग शुश्रुम ॥ ७ ॥
स राजराजेन वराय चोदितो ध्रुवो महाभागवतो महामतिः ।
हरौ स वव्रे ऽचलितां स्मृतिं यया तरत्ययत्नेन दुरत्ययं तमः ॥ ८ ॥
तस्य प्रीतेन मनसा तां दत्त्वैडविडस्ततः ।
पश्यतो ऽन्तर्दधे सो ऽपि स्वपुरं प्रत्यपद्यत ॥ ९ ॥